

PROLOOG

Het begon met een misdrijf. De diefstal van een jongen.

Het werd niet gebracht als een misdrijf. Nee, de man aan het hoofd van de hele onderneming was een soldaat, de kapitein van het Pijleskadron, aangesteld om de koning van Castellaan te beschermen en erop toe te zien dat de wetten die hij opstelde werden uitgevoerd.

Hij had een ontzettende hekel aan misdadigers.

Zijn naam was Aristide Jolivet, en toen hij zijn hand ophief om hard op de deur van het weeshuis te kloppen, fonkelde de grote, vierkant geslepen amethyst aan zijn linkerhand in het licht van de maan. Daarin gegraveerd stond een leeuw, het embleem van de stad. Die leek te brullen.

Stilte. Jolivet fronste zijn wenkbrauwen. Hij hield er niet van om te wachten, hoefde dat ook bijna nooit. Hij keek achter zich, waar het smalle, in de rotswand uitgehouwen pad omlaagliep naar de zee. Hij had dit altijd een rare plek voor een weeshuis gevonden. De rotsen die boven de baai ten noorden van Castellaan oprezen, waren kartelig, zwaar getekend als het gezicht van iemand die de pokken had overleefd, en bestrooid met een dun laagje los, gruisig puin. Je kon zomaar uitglijden daarboven, en dat deden ook een stuk of tien mensen elk jaar, om vanaf de rotsen in de groene zee beneden te storten. Geen van hen kwam daarna nog aan land – want zelfs al overleefden ze de val, de krokodillen onder het wateroppervlak wisten wat een gil en een plons betekenden.

Toch wist het Tehuis voor de Wezen van Aigon de meeste, zo niet alle kindertjes op een of andere manier ervoor te behoeden dat ze werden verslonden. Gezien het gebruikelijke lot van ouderloze kinderen op de straten van de stad, was dat een goed resultaat. Een plekje in het Orfelinat was gewild.

Met een frons klopte Jolivet nogmaals. Het geluid galmde, alsof de stenen zelf zongen. De granieten gevel van het tehuis liep vloeiend uit de rotswand, omcirkeld door een enkele grijsgroene muur. Het Orfe-

linat stond niet zozeer óp het klif, maar maakte er eerder deel van uit. Eens was het een soort fort geweest, in de tijd van het oude keizerrijk. In de deur waarop hij klopte, stonden zelfs nog woorden in de oude taal van Magna Callatis. Die zeiden hem niets. Hij had er nooit het nut van ingezien een taal te leren die niemand nog sprak.

De deur zwaaide open. De vrouw aan de andere kant, gekleed in het blauw en wit van een Zuster van Aigon, keek Jolivet aan met een blik van behoedzame herkenning. ‘Neem me niet kwalijk dat u moest wachten, legaat,’ zei ze. ‘Ik wist niet dat u vandaag nog terug zou komen.’

Jolivet boog beleefd. ‘Zuster Bonafilia,’ zei hij. ‘Mag ik binnenkomen?’

Ze aarzelde, al wist Jolivet niet waarom. De vraag was slechts een formaliteit. Als hij het Orfelinat wilde betreden, konden zij noch de andere zusters hem dat beletten.

‘Ik dacht dat u,’ zei ze, ‘toen u eerder kwam en weer wegging, niet had gevonden wat u hier wilde.’

Hij keek haar aandachtiger aan. Zuster Bonafilia was een keurige, kleine vrouw met een knokig gezicht en ruwe handen. Haar kleren waren eenvoudig, veelvuldig gewassen en gedragen.

‘Toen kwam ik kijken wat er te zien was,’ zei hij. ‘Ik heb mijn bevindingen gerapporteerd aan het Paleis. Ik ben terug met nieuwe orders. Orders van de koning.’

Ze aarzelde nog even, met haar hand op de deurstijl. De zon ging al onder; het was tenslotte al winter, het droge seizoen. De aan de horizon samengepakte wolken waren al begonnen aan hun transformatie naar tinten roze en goud. Opnieuw fronste Jolivet zijn wenkbrauwen; hij had gehoopt dit klusje te voltooien voor het donker.

Zuster Bonafilia knikte. ‘Goed dan.’

Ze stapte achteruit om Jolivet over de drempel te laten. Binnen was een gang van uitgehold graniet, het plafond verluchtigd met tegels in verschoten groen en goud, de kleuren van het oude keizerrijk van inmiddels duizend jaren geleden. Langs de muren stonden gewijde zusters, starend in hun versleten linnen jurk. De stenen vloer was spiegelglad gesleten met het verstrijken van jaren; die deinde nu als het wateroppervlak van de oceaan. Een stenen trap liep naar boven, ongetwijfeld naar de slaapzalen van de kinderen.

Van die trap kwamen enkele kinderen – meisjes, van hooguit twaalf. Ze bleven staan, met grote ogen zodra hun blik viel op Jolivet in zijn glimmende uniform van rood en goud, zijn ceremoniële zwaard aan zijn zijde.

De meisjes renden terug, de trap op, stil als muizen onder de vaste blik van een kat. Voor het eerst begon zuster Bonafilia's kalmte scheurtjes te vertonen. 'Alstublieft,' zei ze. 'Dat u hier zo komt, daar worden de kinderen bang van.'

Jolivet glimlachte zuinig. 'Ik heb helemaal niet zo lang nodig, als u meewerkt aan de orders van de koning.'

'En hoe luiden die orders?'

Kel en Cas waren in het zand piratenslag aan het spelen. Het was een spel dat ze zelf hadden bedacht en er was weinig meer voor nodig dan wat stokken en een paar knikkers die Kel met kaarten had gewonnen van een stel oudere jongens. Kel speelde vals, zoals gewoonlijk, maar dat leek Cas niet te deren. Hij gaf het spelletje hoe dan ook zijn volledige concentratie, en met zijn donkerblonde haren voor zijn bedachtzame sproetengezicht overwoog hij de volgende zet van zijn schip.

Nog maar even geleden had zuster Jenova hen, samen met de andere jongens, uit hun slaapzaal naar de tuin gejaagd. Waarom had ze niet gezegd, alleen dat ze zich maar moesten vermaken. Kel had geen vragen gesteld. Doorgaans stond hij op dit uur aan de waskom zijn gezicht en handen te schrobben met ruwe zeep ter voorbereiding op het avondeten. 'Een schone ziel in een schoon lichaam,' zei zuster Bonafilia altijd. 'Gezondheid is rijkdom, en ik wil dat jullie allemaal rijk worden.'

Kel veegde zijn haar terug. Het werd lang; binnenkort zou zuster Bonafilia het zien, hem grijpen en het al mompelend afknippen met de keukenschaar. Kel vond het niet erg. Hij wist dat ze een zwak voor hem had, want vaak genoeg deed ze wat extra moeite om hem taartjes uit de keuken toe te stoppen en ze schreeuwde alleen maar wat vaag naar hem wanneer hij werd betrappt op het klimmen over de gevaarlijke rotsen die boven de oceaan uitstaken.

'Het wordt donker,' zei Cas, met toegeknepen ogen kijkend naar de hemel, die verkleurde naar violet. Kel wilde dat hij hiervandaan de oceaan kon zien. Dat was het enige wat hem nooit verveelde, naar de

zee kijken. Hij had geprobeerd het aan Cas uit te leggen – dat die altijd veranderde, elke dag een andere kleur had, in iets ander licht – maar Cas haalde dan alleen maar goedgeluimd de schouders op. Hij hoefde niet te snappen waarom Kel deed wat hij deed. Kel was zijn vriend, dus dat gaf niets. ‘Waarom denk je trouwens dat ze ons hier buiten willen?’

Voordat Kel kon antwoorden, verschenen er twee gedaanten van onder de boog die de ommuurde tuin verbond met het grote fort. (Kel noemde het altijd een fort, geen weeshuis. Het was veel spannender om in een fort te wonen dan in een tehuis waar je heen ging omdat niemand je wilde.)

Een van de gedaanten was zuster Bonafilia. De andere was de meeste inwoners van Castellaan vertrouwd. Een rijzige man in een mantel met koperen knopen en op de borst het embleem van twee strijdende pijlen. Zijn laarzen en onderarmstukken waren beslagen met nagels. Hij reed aan het hoofd van het Pijleskadron – de best opgeleide soldaten van de koning – wanneer dat op feestdagen door de stad paradeerde. Het stadsvolk noemde hem de Adelaar van de Herfst, en hij leek inderdaad wel wat op een roofvogel. Hij was lang en pezig, had allerlei littekens op zijn knokkige gezicht, wit afgetekend op zijn licht getinte huid.

Het was legaat Aristide Jolivet, en dit was de tweede keer dat Kel hem in het Orfelinat zag. Dat was vreemd. Voor zover hij wist kwamen legerleiders nooit op bezoek in een weeshuis. Maar nog geen maand geleden, toen de jongens in de tuin speelden, net als vandaag, had Kel in de richting van het fort een glimp opgevangen van rood en goud.

Hij had altijd al een fascinatie gehad voor Jolivet, die vaak als schurk figureerde in de spelletjes die hij speelde met Cas – een piraat en een dievenjager, die elke onschuldige crimineel die hij te pakken kreeg, opsloot in de Tully en martelde om informatie. Niet dat Kel of Cas ooit doorsloeg, natuurlijk; het ergste wat je kon zijn was een klikspaan.

Hoe dan ook, Kel had Jolivet meteen herkend en was overeind gekrabbeld. Tegen de tijd dat hij naar het fort was gerend, was Jolivet weg, en toen hij zuster Bonafilia vroeg of de legaat er was, had ze gezegd dat hij niet zo belachelijk moest doen en zich niets moest verbeelden.

Nu viel er een stilte over de jongens in de tuin terwijl Jolivet, in de houding, met zijn fletse ogen het tafereel in ogenschouw nam en zijn blik even liet rusten op een jongen (Jacme, bezig om reepjes van de

poederbastboom te trekken), toen op een andere (Bertran, met tien de oudste van de groep). De blik ging langs Cas en bleef rusten op Kel.

Na een lang, zenuwslopend moment glimlachte hij. ‘Daar,’ zei hij. ‘Dat is hem.’

Kel en Cas keken elkaar verbaasd aan. *Wie dan?* vroeg Cas geluidloos, maar er was geen tijd voor een antwoord. Meteen lag er een hand op Kels arm en werd hij overeind gesleurd.

‘Jij moet mee.’ Het was Bonafilia, met ijzeren vuist. ‘Geen fratsen, Kel, alsjeblieft.’

Dat stoorde Kel. Hij was geen lastpost. Nou ja, behalve dan die keer met dat knalpoeder bij de Noordertoren, en die keer dat hij Bertran vanaf de tuinmuur over de plank had laten lopen en die idioot een botje in zijn voet had gebroken. Maar dat had gewoon iedereen kunnen gebeuren.

Toch stond zuster Bonafilia’s gezicht strak van bezorgdheid. Met een zucht gaf Kel zijn knikker aan Cas. ‘Pas erop tot ik terug ben.’

Cas knikte en stopte de glazen knikker opzichtig in zijn zak, duidelijk met het idee dat Kel hooguit een paar minuten weg zou zijn. Dat idee had Kel ook – al begon hij het zich af te vragen. Zoals zuster Bonafilia hem haastig meevoerde door de tuin, klopte gewoon niet, net zoals de manier waarop de legaat naar hem keek zodra hij dichterbij was, zich vooroverbuigend om Kel aan te staren alsof hij zocht naar de oplossing van een raadsel. Hij bracht zelfs Kels gezicht omhoog bij de kin om hem beter te bekijken, van zijn zwarte krulhaar via zijn blauwe ogen tot aan zijn koppige kin.

Hij fronste zijn wenkbrauwen. ‘Die knul is vies.’

‘Hij heeft in het zand gespeeld,’ zei zuster Bonafilia. Kel vroeg zich af waarom grote mensen het nodig vonden om opmerkingen te maken over dingen die zonneklaar waren. ‘Doet hij vaak. Hij is dol op modder.’

Kel voelde een begin van schrik. Hij was niet viezer dan de andere jongens; waarom keek en praatte zuster Bonafilia zo raar? Hij hield zijn mond echter dicht toen ze de tuin verlieten, de legaat voorop marcherend, Bonafilia met Kel aan de arm er ras achteraan door het oude fort. Ze mompelde zachtjes. ‘Aïgon, die de aarde rondtrekt met wateren, die de scepter zwaait over snel varende schepen, geef uw dochter de veiligheid van haar pupil.’

Ze bad, besefte Kel, en hij voelde die schrik weer, scherper nu.

Toen ze in het voorportaal kwamen, was hij verrast om te zien dat de voordeuren openstonden. Daardoorheen, als omlijst in een portretvierkant, zag hij de zon vlot wegzakken in de oceaan. De hemel wierp een warme gloed over het metaalblauwe water. Aan de horizon zag hij de torens van het verdronken Tyndaris, wijnkleurig getint.

Die aanblik leidde hem af, en Kel raakte de tijd een beetje kwijt, zoals dat soms gebeurde wanneer hij keek naar iets moois. Toen hij er weer was, bleek hij buiten het Orfelinat tussen de puntige rotsen te staan, met aan zijn ene kant zuster Bonafilia en aan de andere Jolivet, met zijn rood-met-gouden uniform glanzend als de verdwijnende zons-
ondergang.

Er stond ook een paard. Vol afgrijzen staarde Kel ernaar. Natuurlijk had hij al eens paarden gezien, van een afstand, maar nooit van zo dichtbij. Het was enorm, oprijzend naar de hemel, met de lippen teruggetrokken boven harde, witte tanden. Het was zo zwart als de nacht, met bolle, zwarte ogen.

‘Precies,’ zei de legaat, die Kels stilzwijgen aanzag voor bewondering. ‘Nog nooit op een paard gezeten, zeker? Het zal je wel aanstaan.’

Kel dacht van niet. Hij vond het niet erg toen zuster Bonafilia hem dichter naar zich toe trok, alsof hij een kind was. (Kel beschouwde zichzelf niet als een kind. Kinderen waren anders, zorgeloos en onnozel, totaal niet zoals wezen.)

‘U moet zeggen dat hij goed zal worden behandeld,’ flapte zuster Bonafilia eruit met de stem die ze zelden gebruikte, de stem waarvan wezen de tranen in de ogen sprongen. ‘Om zo jong te worden meegenomen om te werken op het paleis...’ Ze rechte haar rug. ‘Het is een kind van Aigon, onder de bescherming van de God, legaat. Denk daaraan.’

Jolivet ontblootte zijn tanden in een grijns. ‘Hij zal worden behandeld als familie, zuster,’ zei hij, en hij stak zijn hand uit naar Kel.

Kel haalde diep adem. Hij kon goed vechten en krabben en schoppen. Hij had zijn voet al naar achteren voor een gemene schop tegen de schenen van de legaat toen hij de blik in de ogen van zuster Bonafilia zag. De boodschap die hij daarin las, kon hij nauwelijks geloven, maar die was er, helder als de omtrek van een zeeschip aan de horizon.

Niet tegenstribbelen of schreeuwen. Laat je meenemen.

Kel werd slap toen Jolivet hem optilde. Dood gewicht. De legaat leek er echter geen moeite mee te hebben en zette Kel met een zwaai op de rug van het monsterlijke paard. Kels maag draaide zich om toen de wereld op zijn kop werd gezet; toen die weer recht trok, zat hij vierkant in het zadel op het beest, door pezige armen op zijn plaats gehouden. Jolivet was achter Kel op het paard gesprongen, met zijn handen aan de teugels. ‘Hou je goed vast,’ zei hij. ‘We gaan naar het paleis, naar de koning.’

Mogelijk wilde hij het laten klinken als een vrolijk avontuur, dat wist Kel niet en het kon hem ook niet schelen. Hij boog zich al naar opzij en braakte naast het paard op de grond.

Na hun vertrek uit het Orfelinat ging het steil omlaag. Jolivet vloekte zachtjes – er was wat kots op zijn laars beland – maar Kel was te ziek, zwak en misselijk om zich er druk over te maken. Er was een hoop geschommel, en elke keer dat het paard zijn hoofd bewoog, wist Kel zeker dat het was om hem te bijten. Hij bleef in hoge staat van paraatheid terwijl ze langs het klif omlaaggingen naar het Rif, de weg die langs de kade liep waar het donkere water van de haven tegenaan klotste.

Kel was er vast van overtuigd dat hij nooit van zijn leven enige genegenheid zou ontwikkelen voor het paard waarop hij zat. Niettemin was het uitzicht vanaf zijn rug indrukwekkend tijdens hun tocht door de stad. Hij had vaak genoeg omhooggekeken naar al die mensen die elkaar in de straten van de stad verdrongen, maar nu keek hij voor het eerst op hen neer. Allemaal – zonen van rijke kooplieden in opzichtige kledij, herbergiers, havenarbeiders die uit hun werk naar huis sjokten, matrozen uit Hanse en Zipangu, kooplieden uit Marakand en Geümjoseon – gingen ze uit de weg om Jolivet erdoor te laten.

Eigenlijk was het best spannend. Kel ging wat meer rechtop zitten toen ze afsloegen naar de brede boulevard van de Ruta Magna, die vanaf de havenmonding helemaal doorliep naar de Smalle Pas, dwars door de bergen die Castellaan scheidde van het naburige koninkrijk Sarthe. Hij was bijna vergeten dat hij ooit misselijk was geweest, en zijn opwinding nam alleen maar toe op weg naar de grote Heuvel, die boven de stad uittorende.

De havenstad werd omringd door heuvels en steile rotsen, en Castellaan lag in de kom van de vallei als een egel die schoorvoetend zijn neus buiten de veiligheid van zijn hol stak. Maar het was geen stad die zich verschool. Deze stad strekte zich uit – en hoe – van de zee in het westen tot aan de Smalle Pas, overal even druk en rumoerig en groezelig en opdringerig en vol van leven.

Net als de meeste burgers van Castellaan had Kel zijn leven doorgebracht in de schaduw van de Heuvel maar nooit verwacht daar voet op te zetten, laat staan op weg te gaan naar de top, waar het paleis Marivent stond. De Heuvel – eigenlijk een rug van lage kalksteenpieken met daarop een wirwar van dwergdennen en lavendel – was waar de adel woonde, in hun enorme landgoederen hoog en laag op de hellingen. *De rijken wonen hoog en de armen wonen laag*, had Kel zuster Bonafilia eens horen zeggen. Het was geen metafoor. Hoe rijker je was, hoe groter je huis en hoe dichter bij het paleis, dat het hoogste punt in de stad besloeg.

De edellieden hielden van hun geneugten, en soms kon je 's nachts, beneden in de stad, hun feestgedruis horen. Dan knipoogden de mensen op straat naar elkaar en zeiden ze dingen als: 'Zo te horen is heer Montfaucon weer aan de drank,' of: 'Nou, nou, vrouwe Alleyne heeft zich zeker ontdaan van haar derde echtgenoot?' Als je rijk was, wist iedereen – tot ieders grote genoegen – wat je deed, ook al kenden ze je helemaal niet.

Ze verlieten de Ruta Magna en reden door de donkere straten tot ze aan de voet van de Heuvel kwamen. Daar stonden Castelwachters in rood uniform op het pad; hun taak was het om ongewenste bezoekers van de Heuvel te weren. Jolivet hield Kel stevig in het zadel terwijl ze langs de wachtpost reden, waar de soldaten met vlamme fakkels nieuwsgierig naar de jongen keken. Ze vroegen zich beslist af of het Pijleskadron een wel heel kleine crimineel had gevangen en, zo ja, waarom ze het nodig vonden om die naar Marivent te brengen. Ongeacht hun leeftijd waren de meeste wetsovertreders voorbestemd voor een korte rit naar de galgen van de Tully.

Een van de wachters maakte spottend een lichte buiging. 'De koning verwacht u.'

Jolivet gromde slechts. Kel kreeg de indruk dat hij nooit veel zei.

Het pad naar het paleis kronkelde steil omhoog langs de helling over een terrein van lavendel, salie en suikergras dat de berg in de zomer diepgroen kleurde. Toen ze op het snuivende paard de top van de berg bereikten, keek Kel omlaag en zag de stad Castellaan onder hem uitgestrekt – de halvemaan van de haven, de verlichte schepen in de haven als rondgestrooide luciferkoppen. De grachten van de Tempelwijk. De strakke lijnen van de Zilverstraten. De witte koepel van de Tully, de gloed van de klok boven in de Windtoren, waar hij somber uitkeek op het grootste plein van de stad. Het ommuurde gebied van de Sault, waar de Ashkar woonden. De Ruta Magna die de stad doorkliefde als een litteken.

Hij moest hebben zitten staren, want Jolivet gaf hem een por. Ze reden door de Noorderpoort van het paleis, waar de gasten binnenkwamen. Met vaandels aan de bovenranden van de poort werd aangegeven welke buitenlandse hoogwaardigheidsbekleders op bezoek waren, als dat zo was. Momenteel hing de blauwe banier van Sarthe, met de witte adelaar, te fladderen in de zilte wind.

Van dichtbij kon Kel zien dat de witte muren ruw waren in plaats van glad, en dat er stukjes kristal in schitterden. Een beetje soepele jongen kon zo'n muur best beklimmen, als hij daar zijn zinnen op zette. Ruw gesteente betekende houvast voor handen en voeten. Kel had altijd goed kunnen klauteren over de rotsen in de haven. Hij droomde ervan ooit toe te treden tot de Kruipers: de zakkenrollers van de Konijnenbelt die, naar men zei, elke muur konden beklimmen, hoe glad ook.

Jolivet gaf hem weer een por. 'Rechttop zitten, Kellian Saren,' zei hij. 'Je gaat kennismaken met de koninklijke familie.'

'De *wat?*'

Jolivet grinnikte. 'Ja, zeker. De koning en de koningin van Castellaan hebben het genoeg om jou te ontmoeten.'

Kel wist niet precies wat voor reactie Jolivet verwachtte. Opwinding, misschien? In plaats daarvan kromde Kel zich meteen als een pissebed. Jolivet trok hem weer rechttop, en ze klepperden een immense, vierkante binnenplaats op.

Kel kreeg een vage indruk van gewelfde palissaden waarachter het paleis massief oprees. Overal waren Castelwachters, aangesteld om het paleis zelf te beschermen, in rood-met-gouden livrei, met fakkels van

geparfumeerd hout waarvan geurige rook en heldere vonken opstegen. Bedienden, met het leeuwblazoen van de koninklijke familie op de tuniek, renden heen en weer met dienbladen met wijn, fruit en pralinen; anderen droegen bloemen en met gouddraad gebonden schikkingen van pauwenveren.

Kel hoorde mensen in het paleis lachen en babbelen. Twee grote bronzen deuren waren wijd opengezet naar de zachte avondlucht op de binnenplaats. In de boog van de deuropening stond een rijzige man, niet in livrei, met toegeknepen ogen naar Kel en zijn begeleider te kijken.

Jolivet sleurde Kel omlaag uit het zadel als een straatventer die een zak uien van een kar haalde. Hij zette Kel overeind en legde zijn grote handen op de schouders van de jongen. Er lag een zweem van onzekerheid in zijn blik toen hij omlaagkeek. ‘Begrijp je wat er aan de hand is, schoffie? Je bent hier om de koning van Castellaan een dienst te bewijzen.’

Kel kuchte. Zijn keel deed nog zeer van het overgeven. ‘Nee,’ zei hij. ‘Hoezo, nee?’

De koning was een welhaast mythische figuur in Castellaan. Anders dan de koningin verliet hij het paleis maar zelden, en als hij dat deed, was het voor een plechtigheid: de Bruiloft met de Zee, de jaarlijkse Onafhankelijkheidstoespraak op het Valeriaanse Plein. Hij deed Kel denken aan de leeuw op de vlag van Castellaan: van goud en torenhoog. Hoe dan ook kwam hij niet over als iemand die wilde praten met een brutaal weesjoch zonder noemenswaardige connecties.

‘Nee, dank u,’ zei Kel, indachtig de manieren die zuster Bonafilia hem had trachten bij te brengen. ‘Ik praat liever niet met de koning. Ik ga liever naar huis.’

Jolivet verhief zijn blik naar de hemel. ‘Goden hoog. Die knul is simpel.’

‘Aristide?’

Een zachte stem. Zachte stemmen waren als zachte handen: die waren van edel volk, het soort dat niet hoefde te schreeuwen om zich verstaanbaar te maken. Kel keek op naar de man in de deuropening: lang, slank en met een baard, grijs haar en adelaarstrekken. Scherp geprononceerde jukbeenderen overschaduwden holle wangen.